

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

DIEVENDIPLOMA

Toneelspel in 2 bedrijven

door

Tirso Lo

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2016

Nr. 2150

PERSONAGES

3 dames - 3 heren

Marius : Hij heeft de band met zijn ouders abrupt verbroken. Hoewel hij nu in armoede leeft, geniet hij van zijn vrijheid. Hoewel hij gevoelloos, afstandelijk lijkt, is hij, vanwege een grondige hekel aan ruzies en conflicten, een goed en behulpzaam mens. Die behulpzaamheid brengt hem dan ook in de problemen die hem verzwakken, afmatten. Net zoals het lang heeft geduurd vooraleer hij in opstand kwam tegen zijn ouders, duurt het nu ook lang voor hij die problemen uit de weg ruimt. Hij weet dat hij een tikkeltje egoïstisch is, maar dat komt omdat hij zijn vrijheid, zijn hoogste goed, wil beschermen. (*leeftijd 20*)

Diana : (*betekenis van naam: Godin van de jacht.*)

Ze vindt het moeilijk om alleen te zijn. Ze doet alles om niet in de steek te worden gelaten. Ze is bang voor verveling en leegte. Ze klampt zich daarom vast aan het hoofdpersonage, haar vriend Marius, op wie ze niet 'echt' verliefd is. Want als hij haar geen zekerheid meer kan bieden, krijgt ze het moeilijk en gedraagt ze zich bijna als een peuter: impulsief, onvoorspelbaar met wisselende stemmingen, variërend van normaal tot prikkelbaar of angstig. (*leeftijd 20*)

Kamiel : Marginale figuur. Woont alleen met zijn hond Kazan. Al zijn liefde gaat naar deze hond. Hij is een gebroken man. Ziet er oud uit voor zijn leeftijd. Andere mensen beschouwen hem als krankzinnig, een oude gek. (*leeftijd 50*)

Rolf : Was als kind een echte straatrat. Geen machofiguur! Hij bluft wel, maar heel doorzichtig. Draagt altijd een groene parka. Je kan vermoeden dat hij met illegale dingen bezig is. Hij is geslepen. Als hij iemand wil omkopen dan bouwt hij dat rustig op. Nerveus, vol spanning, schichtig. (*leeftijd 25*)

Dolbie : Komische figuur. Typische Brusselse vrouw, met een Frans accent. Gierige huiseigenares.

Agente: Komische figuur. Bang en onzeker personage. Haar karakter is strijdig met de functie die ze uitoefent.

DECOR

Studentenkamer in Brussel. Grijs wanden. Een deur, tafel, stoel, matras, bureaulamp, kast, lamp. Armoedig. Eén klein raampje met vuile gordijntjes. Boven de scène hangt een hertengewei. Tussen de bedriven horen we jachthoornmuziek.

E E R S T E B E D R I J F

(Ochtend. De gordijnen zijn nog dicht en dat blijft ook zo in de volgende bedrijven. Marius studeert aan een tafel die verlicht wordt door een lampje. Tijdens dit bedrijf kan men de scène geleidelijk meer belichten. We horen gefluit op de gang. Marius schudt geërgerd het hoofd en drukt de ogen dicht. De fluitier klopt op de deur en hij blijft kloppen tot Marius eindelijk reageert.)

MARIUS : Binnen!

KAMIEL : *(Kamiel op in piama en kamerjas, met sokken en schoenen aan, opent de deur.)* Hie sé voilà! Je bent toch thuis. Ik wist het wel, wist het wel. Kazan hé. Hajaa. Als er iemand langs mijn deur komt dan -ping- blijft hij stokstijf staan. Negen keer blaffen: goed volk. Meer dan negen: slecht. Niet blaffen: niets. Simpel hé?! Je moet hem eens horen tekeer gaan als madame Dolbie hier de huishuur komt ontvangen. Een soort blaflawine. Alsof ik een hele hondenclub in mijn huis heb. Zelden blaft hij maar negen keer. Dus je mag trots op jezelf zijn. Kazan ziet je als een vriend. Ik hoop dat jij Kazan als een vriend ziet?

MARIUS : Kamiel, ik...

KAMIEL : Vandaag is er nog geen goede ziel langs mijn deur gegaan dus wist ik dat je nog thuis moest zijn. Slim beest hé? Zot beest ook. Maar toch vooral een slim beest. Wat zou ik zonder Kazan zijn? Zou ik dan nog buiten komen? Hij weet altijd perfect wanneer het tijd is om een wandeling te maken. Staat altijd op dezelfde tijd, geen seconde later, aan de deur. Alsof hij wil zeggen: "Kom Kamiel, ik zal je even buiten laten. Piske doen." Driemaal per dag neemt hij me mee naar buiten. Eénmaal 's nachts. Ja, zo'n oude jachthond heeft veel beweging nodig. Je kan hem een marathon laten lopen, een marathon, en dan 'Kazan, kom hier" roepen en hij zit op één, twee, drie aan je voeten te hijgen. Je begrijpt wel dat zo'n beest veel moet eten, hé? Waar zou hij anders de energie vandaan halen? Dat begrijp je toch hé? Dat hij veel eet?

MARIUS : Kamiel...

KAMIEL : Ze zeggen dat we teveel lawaai maken 's nachts. Ik fluit. Da's waar! Fluiten, doe ik. Zeker, zeker. Ze noemen mij mijnheer de fluitier, hoewel ik Kamiel heet. Maar 's nachts fluit ik toch stil. *(blaast zacht)* Ik weet niet waar ze het vandaan halen. Pas op, ik ga daar geen ruzie over maken. Laat ze maar zeggen. Ik trek het

me niet aan. Ik heb onder de oorlog al genoeg ruzie gemaakt. Als ze daar niet tegen kunnen... (*blaast zacht*) Ik fluit niet eens vals. Glashelder, ja. Hie sé voilà! (*fluit qué sera, sera.*) En nu vraag ik je, hoe kunnen ze daar nu last van hebben. Is die rommel, die dag en nacht uit hun radio komt zoveel beter? En die zangers op TV, hé? Hie sé voilà! Jij hebt geen radio of TV en daarom ben je een goed mens. Je hebt tenminste nog tijd voor een goed gesprek.

MARIUS : Kamiel...

KAMIEL : En begin er niet mee, hé. Begin er niet mee! Koop nooit een TV. Zitten in een zetel, als een plant. Bij klaarlichte dag! Soms lijkt het alsof Kazan en ik alleen op de wereld zijn. Dus ik fluit. Dan horen ze mij misschien, denk ik dan. Dan komen ze misschien naar buiten om een praatje te maken. Maar niets! Een lege straat. Ze hangen allemaal aan hun TV. En dan durven ze nog te zeggen dat ik teveel lawaai maak. Marius, je moet me beloven dat je nooit een TV in huis zult halen. Want daarmee graaf je je eigen graf. Echt! Wat is het verschil tussen iemand die naar TV kijkt en een dode. Een dode stinkt een beetje meer. Beloof het me! Hier, nu, plechtig.

MARIUS : Ik beloof het, maar...

KAMIEL : Zweer het. Geen TV!

MARIUS : Ik zweer het...

KAMIEL : Je zou beter een hond kopen. Een hamster mag ook als je dat wil. Maar een hond is mooier, sterker. Karakter. Zeker zo'n jachthond. Een dier vol leven. Hie sé voilà! Wij mensen krijgen een leven en wij proberen dat op te vullen. En de meesten onder ons weten niet eens hoe. En dan zitten ze maar voor de TV. Ha! Maar zo'n dier heeft die zorgen niet. Weet altijd wat het moet doen. Een dier heeft zijn instincten. Het wil dingen kunnen ruiken. De horizon afzoeken. Het zal ook niets doen dat tegen zijn natuur is... Hoewel, sinds Kazan die elektriciteitsdraad doorgebeten heeft... Hij zal zoiets geen tweede keer doen. Zijn tong ziet er nog zwart van. Sindsdien loopt hij overal met zijn hoofd tegen. Hij zou niets waard zijn als blindengeleidehond. Jammer, want ik zie niet zo goed meer. Ik kon hem beter "Bonk" noemen, Kazan. Ja, in de gang heeft hij de plaaster uit de muur gebeukt, met zijn hoofd. Bonk. Ja, en dat kost energie. Je snapt toch wel dat zo'n beest veel moet eten, ja?

MARIUS : Ja.

KAMIEL : Zot beest. Jaja. Maar slim toch vooral. Want als zijn instinct hem zegt dat je goed bent dan geloof ik dat graag. Jij behandelt oude mensen nog met respect. Vriendelijk en beleefd. En je hebt altijd tijd voor mij. Ja, zo ben je, hé?

MARIUS : Jaa! (*Doet zijn boek dicht. Ironisch.*) Ik was net van plan de 200 bladzijden van dit boek grondig te bestuderen maar voor jou schuif ik dit wel opzij. De avonturen van Kazan zijn tenslotte veel boeiender dan meetkunde. Ik zal dus niet slagen maar ik heb tenminste een leerrijk gesprek met je gehad. Laat ons nog wat over het weer praten.

KAMIEL : Het zal gaan regenen.

MARIUS : (*zucht*) Echt?

KAMIEL : Zondvloed. Ik heb de emmers reeds klaar staan in de kelder. Je kunt me misschien wat helpen. Straks.

MARIUS : Ja, zo ben ik, hé Kamiel?

KAMIEL : Aan wie moet ik het anders vragen. Die vreemdelingen verstaan me niet. En Rolf, van hieronder, die... die is niets waard. En op madame Dolbie hoef ik niet te rekenen. Ik heb haar al 100 maal gezegd dat ze de kelder moet laten repareren maar ze doet alsof haar neus bloedt. Als ze het huurgeld maar krijgt. Morgen stort dit krot in en dan? Dan zal ze zeggen dat het allemaal Kazan z'n schuld is, zoals met die electriciteitspanne.

MARIUS : Mja, de halve stad zat zonder licht.

KAMIEL : Omdat Kazan dat draadje doorbeet?! Ik zal je zeggen wat er scheelt. De hele buurt is rot! En dat is niet onze schuld maar de schuld van die huisbazen. Alles staat hier op instorten. Je moet hier altijd op je hoede zijn voor dakpannen en scheurende muren. Vind jij dat niet erg dat je hier niet rustig kan studeren?

MARIUS : Heel erg!

KAMIEL : Hie sé voilà! Er gebeurt hier altijd wel iets, hé? Riolering die stinkt. Een dak dat het begeeft. Lawaai op de straat.

MARIUS : En vooral...

KAMIEL : En wat doet zo'n brave jongen hier eigenlijk? Jij verdient veel beter. Jij zou in een villa moeten wonen. Met een grote tuin. Een zwembad.

MARIUS : Je moest eens weten...

KAMIEL : Dit is hier geen plek voor jou. Zo'n ernstige jongen. Een student. Dat kom je hier niet veel tegen. Je zou haast zeggen dat het abnormaal is.

MARIUS : Ik voel me hier goed, Kamiel. Ik kan hier mijn zin doen.

KAMIEL : Ja, da's heel belangrijk maar kan je dat niet ergens anders doen? Want... Kijk, neem nu Rolf, van hieronder. Een nietsnut. Hij stelt niets voor en hij zal niets worden. Een nul. Die hoort hier thuis, snap je? Ga maar niet teveel met hem om want hij sleurt je zo mee op het slechte pad. In deze buurt bestaat het stratennet

uit niets anders dan slechte paden. Pas dus op voor die Rolf. Beloof me dat je hem hier niet zult binnenlaten?!

MARIUS : Ik beloof het.

KAMIEL : Zweer het!

MARIUS : Ik zweer het.

KAMIEL : En luister, als madame Dolbie problemen maakt dan roep je mij maar. Dan laat ik haar weggagen door Kazan. Beetje grollen en ze loopt al weg. Vreselijk om te zien. Haar benen kunnen dat niet aan.

MARIUS : Kamiel, we hebben genoeg gekletst nu. Kom volgende maand maar eens terug.

KAMIEL : Kletsen, ik? Ik klets niet. Ik verkoop geen onzin, dat weet je best. Als ik zeg dat Kazan veel kan eten, lieg ik dan?

MARIUS : Nee, maar...

KAMIEL : Hie sé voilà! Kletsen. Trouwens, hoe is het nu met die... hé? Ik heb haar al een tijdje niet meer gezien. Diana. Heb je haar op straat gezet zoals ik je gezegd had?

MARIUS : Nee, ze weet dat ik moet studeren dus laat ze mij met rust. Begrijp je?

KAMIEL : Nee, dat begrijp ik niet.

MARIUS : Daar was ik al bang voor.

KAMIEL : Je neemt mijn waarschuwingen nooit ernstig. Als ze door de gang loopt dan blaft Kazan meer dan negen keer en je weet wat dat wil zeggen. Je mag haar niet meer binnenlaten. Je moet zweren...

MARIUS : Kamiel, ik ken Diana nu bijna een jaar. In die tijd heeft ze nog niets... niets slechts gedaan. Ze is een zachte intelligente vrouw.

KAMIEL : Niets, hé?! Dat kan nog komen. Let op mijn woorden. Ze wacht het juiste moment af om toe te slaan. Slechte mensen kunnen zich heel goed camoufleren.

MARIUS : Je mag de wereld niet zo in zwart-wit zien. Iedereen is een beetje goed en een beetje slecht.

KAMIEL : Marius, ik ben veel ouder dan jij. Ik weet wie goed is en wie slecht. Daar heb ik zelfs Kazan niet voor nodig. Zij is slecht. Slecht voor jou.

MARIUS : Wees zelf eens goed voor mij en laat me studeren.

KAMIEL : Moet Kazan je niet komen helpen?

MARIUS : Nee, bedankt.

KAMIEL : Ach, luister eens!

MARIUS : *(stilte)* Wat?

KAMIEL : Hoor je het niet?

MARIUS : *(Stilte. Luistert aandachtig)* Nee.

KAMIEL : Kazan jankt.

MARIUS : Wat scheelt er met hem?

KAMIEL : Hij heeft honger.

MARIUS : Wel, geef hem dan te eten.

KAMIEL : Ha! Hie sé voilà! Dat is het probleem.

MARIUS : Je hebt geen hondeneten meer?

KAMIEL : Ik dacht dat ik nog wat blikjes in de kast had staan maar ik heb me vergist. Het is ongelofelijk hoeveel Kazan eten kan. Je geeft hem te eten. Je knippert éénmaal met de ogen en alles is verslonden. Als het aan hem lag dan vrat hij alles op. Ik heb nog slechts één sok. (*Heft zijn broekspijpen op*) En die zit dan nog vol gaten ook.

MARIUS : Tja, zo 'n beest moet veel eten, niet?

KAMIEL : Hie sé voilà Dat zeg ik ook altijd. En ik heb geen stukje vlees meer in huis. Mijn frigo lijkt op een vlakte op de noordpool. Veel ijs en leeg. Het deed me even denken aan de oorlog. Honger dat wij toen geleden hebben. Wet je wat ik deed om in leven te kunnen blijven? Ik praat daar niet graag over maar aan jou kan ik het wel vertellen. Ik ging elke dag uit stelen. Hier een ei, daar een stuk brood. Jaja, een kleine dief dat was ik. Maar... euh, je blijft niet klein, hé? (*stilte*) Jaja. Ik zou het nu niet meer kunnen. Stelen. Hie sé voilà! (*toont zijn bevende handen*) Met zo'n vingers kun je niets meer beginnen. Je moet een vaste hand hebben om in zakken te kunnen voelen, om snel dingen te kunnen pakken. En mijn ogen, aiaiaia. Als dief heb je dat zintuig nodig. Het gezicht. Kijken, kijken en nogmaals kijken. Kijken als je loopt en kijken als je stilstaat. Naar links, naar rechts. Onopvallend. Na zoveel uren kijken zonder resultaat blijven uitkijken naar dat juiste moment. Dan mogen je ogen het doel niet meer lossen. Dan moet je snel reageren. Vlug toeslaan. Maar die snelheid heb ik ook niet meer. Vroeger kon ik lopen, mensen mensen. Ik heb records gelopen in mijn tijd. Wat kan je anders doen als er een beenhouwer van twee meter met een kapmes van drie meter achter je aanzit. Lopen! Maar nu? Je kan toch niet van mij verwachten dat ik nog ga stelen, zeker? Met zo'n ogen, zo'n kromme benen. Dat kan je me toch niet meer aandoen, hé?

MARIUS : Ik?!

KAMIEL : Ik heb een te klein pensioen. Te klein. Kamiel zal niet vlug klagen. Daar ga ik mij niet mee bezighouden. Ik heb erger dingen meegemaakt.

MARIUS : De oorlog.

KAMIEL : Hie sé voilà. Maar dat pensioen. Ik weet het niet, weet het niet. Het is schandalig weinig. Een mens denkt dan even te kunnen uitrusten op zijn oude

dag... Ik kan niet zeggen dat ik ervoor gewerkt heb... Ik moet elke dag rekenen. Maar de uitkomst is verdomme altijd negatief. Als ik nu nog jonge benen had... Maar diefstal... Je kunt me toch niet dwingen.

MARIUS : Zeg, wat heb ik daar nu mee te maken?

KAMIEL : Wel ik heb geen geld meer en ik heb geen vlees meer in huis en Kazan wordt zot. Ik had gedacht...

MARIUS : Kamiel, waarom doe je die hond toch niet weg. Dat is toch geen leven.

KAMIEL : Over mijn lijk. Ik sterf nog liever zelf van honger dan dat ik Kazan zomaar aan zijn lot zou overlaten.

MARIUS : Ik heb het al begrepen. Goed, hoeveel moet je hebben?

KAMIEL : Voor een paar dagen is 200 fr. meer dan genoeg. (*Marius neemt zijn portefeuille*) En ik zweer het je, ik betaal je meteen terug. Van zodra ik mijn geld heb ontvangen.

MARIUS : Ik heb zelf niet genoeg.

KAMIEL : Hoeveel heb je nog?

MARIUS : 160 fr.

KAMIEL : (*neemt het geld*) Dat is genoeg. Dat is genoeg.

MARIUS : Maar Kamiel...

KAMIEL : Jij bent een goed mens. Je staat je geld, je laatste geld af aan mensen die het nodig hebben.

MARIUS : Aan een hond.

KAMIEL : Hij zal er je eeuwig dankbaar voor zijn. En ik zweer het je, ik betaal je meteen terug. Zodra ik mijn geld ontvangen heb. Echt. Echt!

MARIUS : Jaja.

KAMIEL : Als ik zweer dan meen ik het. Hoe laat is het? (*Kijkt op zakhorloge*) Ik zal me maar haasten.

MARIUS : Mag ik die eens zien?

KAMIEL : Wat? Oh, dit. (*toont de zakhorloge*)

MARIUS : Mijn vader heeft net dezelfde.

KAMIEL : Oh ja, dan heb ik ze misschien van je vader gestolen.

MARIUS : Nee, dat kan niet. Hij bewaakt dat horloge dag en nacht. Hij zou gek worden als hij dat horloge zou kwijtspelen.

KAMIEL : Als je een zakhorloge kan stelen dan ben je pas een echte dief. Maar euh... daar mag een mens niet trots op zijn, zeker... (*Loopt weg*) Ja ja, jank niet meer. (*Komt terug*) Ik betaal je zo snel mogelijk terug!

MARIUS : Ja ja. (*Kijkt in de lege portefeuille.*) Hallo, is daar nog iemand? (*Luistert in de portefeuille.*) Echo.

FADE OUT

T W E E D E B E D R I J F

(Marius studeert. Er wordt op de deur geklopt. Het duurt lang voor Marius beslist de deur te openen. Rolf stormt binnen in extase, bezeten. Hij draagt jeans, T-shirt, parka.)

ROLF : Marius, ik heb iets bijzonders meegemaakt.

MARIUS : Ik...

ROLF : Ik stoer toch niet, hé? Je hebt toch tijd? Ik vind het sympathiek dat je even wil luisteren. Ik heb een ervaring achter de rug die... Ik sta nog te trillen op mijn benen.

MARIUS : Ik wil...

ROLF : En kijk naar mijn handen. *(Toont hoe ze trillen)* Kijk dan toch. Ik kan ze niet meer stilhouden.

MARIUS : Maar daar...

ROLF : Onderbreek me even niet! Ik kom hier niet over het weer praten, hé! Even ernstig nu. Niet zoals anders. Dit gesprek zal niet zijn zoals onze vorige gesprekken. Halleluja, nee! En in de toekomst zullen we zo'n gesprek niet meer hebben. Want alles kan nu gezegd worden. Nu, hier! Want ik begrijp alles. Eén seconde. Stel je voor dat je slaapt en dat je hoofdkussen zou ontploffen. Euh, mja, nogal bloederig maar hoe moet ik het anders uitdrukken? Zo'n klap, fractie van een seconde. En dan helder inzicht.

MARIUS : Rolf...

ROLF : Onderbreek me niet!!! Dit kan je leven veranderen. Echt, veranderen! Ik wil je even laten proeven van dit gevoel. Het oer... oer-jachtgevoel. Ja, laat ik het zo noemen. Het oer-jachtgevoel. Met je neus wind vangen en in die wind een prooi proberen te vinden. Ik heb het over sporen volgen tot je je doel in zicht krijgt. Sluipen en het juiste moment afwachten. Dan, toeslaan. Hard en meedogenloos. En de kick die je daarvan krijgt! Puur en onversneden genot. Genot dat zin aan je leven geeft. Halleluja, dat zal ik niet meer loslaten. Ik heb er éénmaal van geproefd en ik geef toe: 'Ik ben er al aan verslaafd!' Begrijp je dat?

MARIUS : Ik moet...

ROLF : Wat?! Studeren? Heb je dan niet naar me geluisterd? Kom geef die boeken maar hier. *(Marius protesteert.)* Blijf zitten! Jij wil verder studeren terwijl ik... Dat kan

niet, man! (*Scheurt een blad uit het boek. Marius verbergt zijn hoofd in zijn handen.*) Je hebt dit niet meer nodig. Ik wil niet dat je je tijd nog langer verprutst voor een stuk papier. Papier, dat men diploma noemt. Waar je zo hard voor moet zwoegen en zweten. Je moet jezelf eens bekijken. Je valt bijna omver van de slaap. (*scheurt*) En dan die 'negerjob'. Afwassen. (*scheurt*) Weer studeren. Diana. (*scheurt*) Afwassen. Studeren. (*scheurt*) Aah... (*Krijgt zijn mond niet meer dicht.*)

MARIUS : Eindelijk! Daar zat ik op te wachten. Die onderkaak van jou. (*Neemt het boek terug*) Heb je dan geen manieren? Mijn boek. Je mag van geluk spreken dat ik zo kalm kan blijven. Het ligt niet in mijn aard om je een mep in je gezicht te geven maar je verdient het!

ROLF : (*Geeft een ruk aan zijn onderkaak. Krakend geluid.*) Zo, dat is beter. Ja, sorry ik liet me even gaan.

MARIUS : Je leek wel bezeten.

ROLF : Ik word ook altijd zo kwaad als ik zie hoe jij hier leeft.

MARIUS : Jouw kamer is niet veel beter dan de mijne.

ROLF : Ik heb er niet voor gekozen.

MARIUS : Ik heb het hier best naar mijn zin.

ROLF : Je gaat me toch niet vertellen dat je hier graag woont. Dat kan niet! Niemand woont hier graag! Iedereen zoekt juist naar een manier om hier weg te komen.

MARIUS : Ik zou hier niet weg willen.

ROLF : Dat meen je niet?!

MARIUS : Ik voel me hier goed. Ik kan hier doen wat ik wil.

ROLF : Ha!

MARIUS : Pas op voor je kaak.

ROLF : Kijk nu eens even door dat raam.

MARIUS : Laat de gordijnen dicht!

ROLF : Ik hoef ze zelfs niet te openen om te weten hoe de buurt er uitziet. Eén grote puinhoop. Beetje Rusland, daar een beetje Sarajevo maar vooral héél véél Baghdad. En dan spreek ik niet alleen over de verkrotting maar ook over al die Saddams die hier rondlopen. Meer hoef ik niet te zeggen om aan mensen duidelijk te maken dat het hier een miserabele buurt is. Maar ze zouden me niet geloven als ik hen zou vertellen dat, uitgerekend jij, hier graag woont. Een jonge, beleefde kerel die zijn ouders in de steek liet, die zijn plaats in een villa met zwembad ruilde voor... ja, voor wat eigenlijk? Voor minder dan niets. Mag ik dan in die lege villa gaan wonen?

MARIUS : Je zou het er niet langer uithouden dan ik.

ROLF : Je hebt er toch achttien jaar gewoond. Dat lijkt me haalbaar. En ik zou geen problemen maken.

MARIUS : Die maken zij wel voor jou. Zou je elke zondagmorgen naar de kerk gaan?

ROLF : Halleluja, nee.

MARIUS : En zou je een studierichting volgen die zij voor jou gekozen hebben.

ROLF : Ik studeren?

MARIUS : Zie je wel. Daar beginnen de problemen.

ROLF : Dat zijn kleine hindernissen. Ik zou doen alsof ik naar de kerk ging maar ik zou wel biechten in de kroeg. En studeren, dat kan ik daar ook. Wat kan het leven toch eenvoudig zijn als je ouders stinkend rijk zijn. Goud in de kluis. Bergen geld.

MARIUS : Geld, geld, geld...

ROLF : Tja, ik zeg maar wat want ik weet eigenlijk niet wat het is. Geld? Groeit dat als je het water geeft? Of kun je dat kopen, geld? Ik weet het niet. Ik heb daar geen ervaring in. Maar een knappe kop zoals jij zou toch nooit zonder mogen zitten.

MARIUS : Op het ogenblik zit ik zonder en toch heb ik geen zorgen.

ROLF : Zonder?!

MARIUS : Ik heb mijn laatste franken weggegeven!

ROLF : Je bent zot. Waarom vraag je je ouders niet.

MARIUS : Ik heb hen niet meer nodig.

ROLF : Maar hun geld zou je toch best kunnen gebruiken? Je zou om te beginnen een goed appartement kunnen huren in de binnenstad. En dan hoef je niet meer af te wassen. Je zou elke dag eens goed kunnen eten.

MARIUS : Ik ben tevreden met wat ik nu heb, dus laat me maar met rust.

ROLF : Ik ken iemand die je niet met rust zal laten. Madame Dolbie kan niet goed tegen arme mensen. Ze kan niet tegen hun gebedel en voor hun gejammer sluit ze de oren. Maar laat eens een geldstuk vallen op vijf kilometer afstand van haar, dan spitst ze de oren als een jachthond... Een grote dan! Een dikke ook. Kan een olifant de oren spitsen? Wist je dat die zeventien huizen bezit. Halleluja, zeventien! Die huizen verdeelt ze in kamers en die verhuurt ze dan. Als het aan haar lag verdeelde ze de kamer nog eens in hokjes. Die vreemdelingen zijn toch met alles tevreden. Maar ze breken wel het 'kot' af. Ik heb eens gehoord over zo'n familie die houten deurlijsten, ramen en plinten fijnhakten en ze in de kachel stopten. Maar ze betalen en dan is alles in orde voor madame Dolbie. Anders... ik zal er wel voor zorgen dat je dat niet hoeft mee te maken.

MARIUS : Wat?

ROLF : Als je niet betaalt dan barst de hel los. Dan schudt ze met haar kont. Dan wipt haar boezem op en neer en kletteren de zeven onderkinnen tegen elkaar. Ze is kwaad omdat je al 2 maand je huurgeld niet hebt betaald.

MARIUS : Dat komt wel in orde.

ROLF : Oh ja, je hebt geen geld meer.

MARIUS : Ik...

ROLF : Ik zal je uit de nood helpen. Ik zou niet willen dat ze jou op straat gooit.

MARIUS : Nu moet je niet gaan overdrijven.

ROLF : Ik heb genoeg kerels gekend die zeiden dat ze wel uit de put zouden geraken maar zonder geld lukt dat niet.

MARIUS : Met madame Dolbie valt te praten.

ROLF : Jazeker, ik kan best met haar praten. Ik betaal de huur. Ze kan zo zoet en zacht zijn dan, voor zover een dikhuid dat kan zijn. Ik zal deze kwestie eens met haar bespreken.

MARIUS : Dat hoef je niet te doen.

ROLF : Kom, kom. Er is echt niemand die van je verlangt dat je martelaar wordt. Ik wil je helpen. We zijn tenslotte toch vrienden. Ik zal die achterstallige huur wel betalen.

MARIUS : Maar...

ROLF : Spreek me niet tegen. neem dit aanbod aan!

MARIUS : Een vriendendienst, hé?

ROLF : Absoluut.

MARIUS : Zomaar?

ROLF : Je moet alleen maar bedankt zeggen.

MARIUS : ... Bedankt.

ROLF : Ik ben dus je voogd, nu. Je peetvader. Zal ik anders eens met je ouders gaan praten?

MARIUS : Nee, nee, je hebt al genoeg gedaan.

ROLF : Ik ben bezorgd. Je moet hier honger en kou lijden terwijl de mensen die je op de wereld hebben gezet...

MARIUS : Jaja!

ROLF : Waarom ben je dar eigenlijk weggegaan?

MARIUS : Waarom ben jij thuis weggegaan?

ROLF : Vergelijk me niet met jou.

MARIUS : Waarom niet?

ROLF : Omdat jouw vader een advocaat is en de mijne een bruoit. Da's een wereld van verschil.

MARIUS : Maar in beide gevallen is de situatie onleefbaar geworden en...

ROLF : Vergelijk me niet met jou. Onleefbaar?! Marius, jongen, de sauna is klaar. Marius, wil je nog wat rode wijn? De autosleutels? Halleluja! Onleefbaar?! Ik heb miserie gekend, man. En slaag. (*Doet zoals zijn vader, met een blikje bier in de hand en de andere tot een vuist gebald.*) Wel, wel, wel. Je denkt dat je al een echte man bent, hé? Een harde. Wel, je bent niet groter dan mijn pink. Wat scheelt er? Mag ik dat niet zeggen? Gaan we dan huilen? Daar heb ik me dus voor krom gewerkt. Wat krijg ik terug? Een zwakkeling... Luisteren moet je doen. Je bek dichthouden en luisteren als je vader spreekt. Ondankbaar schepsel. Ja, ik heb gelijk. Altijd! Ook als ik ongelijk heb, ja! Ik ben hier nog altijd de baas. In mijn eigen huis ben ik de baas. Zie hem daar nu zitten. Ik had meteen je strot moeten oversnijden toen je werd geboren. Van oor tot oor. Want je bent niets waard. Je stelt niets voor en je zult niets worden. Een nul, een grote nul. En spreek me niet tegen. Waar had je de lef vandaan, vadsig varken. Hier, kom hier, zeg ik je!! (*slaat*) Bam. Bam. Bam. (*stilte*) Dus vergelijk me niet met jou.

MARIUS : Goed, goed. Maar jij kunt ook niet beseffen wat ik heb meegemaakt. Jij kunt niet begrijpen waarom ik al die luxe heb achtergelaten en waarom ik geen geld van hen wil aanvaarden.

ROLF : Jaja. (*stilte*) En... wat vind je Diana daar allemaal van. Lang geleden dat ik haar nog gezien heb. Jammer.

MARIUS : Hoezo... jammer?

ROLF : Ze is toch mooi om te zien. Ik liep eens achter haar de trap op. Kort rokje. Ik kon het toch niet helpen dat mijn blik... Halleluja.

MARIUS : Als je maar met je handen van haar afblijft.

ROLF : Met moeite. Maar als jij haar niet aanraakt...

MARIUS : Haha, ga je daar weer over beginnen, ja?

ROLF : Ik ben bijzonder geïnteresseerd in de vorderingen die je hebt gemaakt.

MARIUS : Dat gaat je niet aan!

ROLF : Niet veel dus! Je mag haar handje toch nog vasthouden, hé?

MARIUS : Doe niet zo kinderachtig.

ROLF : Kinderachtig? Ik ben juist de enige man die hier aanwezig is. Ik heb het paradijs al lang ontdekt terwijl jij slechts aan de voet van de regenboog staat te trappelen. Terplaatse! Jullie kennen elkaar nu al bijna een jaar en er is nog steeds niets gebeurd. Wat scheelt er...

MARIUS : Niets! En jij hebt daar bovendien geen zaken mee.

ROLF : Je kent mij, hé? Ik wil alleen maar helpen. Daarom heb ik vorige week eens ernstig met haar gepraat.

MARIUS : Wat?!

ROLF : Ik deed het alleen maar om je te helpen. Vriendendienst. Ik heb haar gezegd dat je een moeilijke jeugd hebt gehad. Dat je daarom emotioneel geblokkeerd bent en dat je geen initiatief durft te nemen omdat je bang bent om weer teleurgesteld te worden. En tenslotte heb ik gezegd dat je de eerste stap niet durft te zetten omdat je niet goed van aanpakken weet. Omdat je nog maagd bent.

MARIUS : Wa...

ROLF : Prijs jezelf gelukkig met zo'n vriend. Ik heb jullie dichter bij elkaar gebracht. Let maar op. Héél dicht! Zonder mij kon het nooit lukken. En nu. En ik heb geen slechte dingen over je gezegd. Het is toch waar dat je...

MARIUS : Wat weet jij daar nou van?

ROLF : Ben je dan geen maagd?

MARIUS : Zeg..

ROLF : Heb je dan al...

MARIUS : Dat hoef ik jou toch niet te vertellen?!

ROLF : Ik was 15 toen ik het voor de eerste keer deed en jij?

MARIUS : Hou er nu maar over op.

ROLF : Hoe oud ben je nu? Twintig? Het wordt tijd... niet?

MARIUS : Hou op!

ROLF : Wat doen jullie hier toch de hele tijd? Samen?

MARIUS : Wij zijn ernstige jonge mensen. Wij praten.

ROLF : Oh, dat zal wel interessant zijn. En daar is ze mee tevreden?

MARIUS : Dat denk ik wel.

ROLF : Ik geloof er niets van. Ik wed dat ze al maanden zit te wachten op vuur en passie.

MARIUS : Ach, zo is ze niet.

ROLF : Ik zeg het je maar één keer. Ze is er klaar voor! Dat zie ik zo. Twijfel niet te lang of ze gaat het zich nog beklagen dat ze verliefd op je geworden is. Want wat geef je haar nu? Gezeur. Gepraat, hier op de kamer. Want je hebt geen geld om haar te verwennen. Geen vrouw houdt zoiets uit, man, neem dat maar van me aan.

MARIUS : Diana is zeker niet zoals alle andere vrouwen. Ze is rustig en romantisch. Ze wil alleen maar dat ik zacht en teder voor haar ben.

ROLF : Zacht en teder,

MARIUS : Ja, waarom zeg ik dat eigenlijk tegen jou? Jij kunt dat toch niet begrijpen.

ROLF : Kom morgen niet bij me klagen dat je haar kwijt bent, hé? Ik begrijp er niets van. We zullen wel zien hoe lang die lieve Diana het bij je uit zal houden. Man, jij kunt nog veel van mij leren.

MARIUS : Ja, waarom studeer ik nog? Je hebt toch geen 20 professoren nodig als je de grote Rolf kent!

ROLF : Levenservaring, man. Wat ik op één dag meemaak zal jij in je hele leven niet meemaken.

MARIUS : Omdat ik dat niet wil.

ROLF : Niet willen? Niet kunnen, ja!

MARIUS : De hele dag zuipen in een kroeg tot je niet meer op je benen kan staan. Dat lijkt me niet bepaald gezond voor de hersenen en ik ben van plan - in tegenstelling tot jou - die nog lang te gebruiken. En wat zijn die andere boeiende bezigheden in die kroeg: roken, biljarten en gehuwde vrouwen versieren. Ja, dat laatste is echt leerrijk. Een vrouw met drie kinderen zo opwinden dat ze haar man - die even naar het toilet is - in de steek laat voor... Ja, voor wat eigenlijk? Wat kun jij een vrouw geven? Ach, ik mag niet klagen. Ik mag eigenlijk niet klagen. Zolang jij in die kroeg zit, zit ik hier rustig. Telkens ik je carnavalwagen hoor...

ROLF : Carnavalwagen?

MARIUS : Uitgebouwd en bedolven onder spoilers zodat je niet meer kan zien dat het een Russisch model is. Bluf en opschepperij.

ROLF : Hey, dimmen man.

MARIUS : Bedreigen. Ik heb helemaal geen zin om ruzie te maken. Ik wil dat je me met rust laat! Of ben je weer iets van plan? Zoals tijdens mijn vorige examenperiode? Die fuif!

ROLF : Ik had je toch uitgenodigd, maar ja, als je liever studeert?

MARIUS : Laat me even duidelijk zijn. ik heb minder last van die vreemdelingen die hier wonen. Ja, die met hun negen kinderen. Die hun schapen slachten in hun bad. Ja, die, ja. Jij slaagt er altijd in me te storen wanneer ik rust nodig heb. Jij bent een vervelend mens.

ROLF : Jij klinkt al net als mijn vader. Ik ben een nietsnut, hé. Een domme kloot.

MARIUS : Dat heb ik niet gezegd.

ROLF : Oh, nee?

MARIUS : Nee, ik ben ervan overtuigd dat je een goed stel hersens hebt maar je gebruikt ze zelden. Waarom ga je niet naar school.

ROLF : Dat is toch niets voor mij.

MARIUS : Waarom niet?